

HA VISSZATÉRNÉL

L Á S Z L Ó F F Y C S A B A

Arcal keletnek vagy arccal nyugatnak
alszol, mint más fegyelmezett halott.
Te ne tudnád, hogy egyformán ugatnak
itt fegyverek, amott világcsalók.
Valaha gondoltál-e rá, hogy felnőtt
köromban visszahívlak majd ide? –
Te spiritiszta ivadék, ma eljött
az óra: asztalunknál légy ige!
Oszd meg velem (nem apaként) a sorsot
bár képzeletben, vagy egy könyvlepon.
Mint altató szől hangod; a kifoszlott
plédet fektemben magamra kapom.

Arcunk kiszáradt levegőjű házban
hervasztó időbe törölközött;
nem futkározik fénylő, könnyű lázban
unokád rokokó-nippek között.
A Fellegváron ugyanaz az alkony,
s a fény is: hamisan hamvasra fest.
Új repedések a becsapott ajtón –
mit ér a dac (már csak a rettenet).

A gótika! az letarolhatatlan,
de mind messzibbről hallszik a harang;
a csaláncsípés föllángol hívatlan
bennünk: szegénységben hűség a rang!

Mit körülöttünk ácsol, összetákol
az idegenség, nincsen ráció
abban. S ha őrzünk a régi világból
ezt, azt – nem több, mint illusztráció.

Ha visszatérnél bár egy pillanatra
ide közénk (mire való a holt?),
konok lidércként bámulva fiadra,
ki nemcsak meddő álmokat karolt.
De kortársad volt, hogyha szólamok
üldöztek és szégyen alázott földig –
(A gyöngé dicsfényben is hunyorog
lányunk, a reflex könnyen öröklődik.)

Mi tarthat minket össze? *Meg* mi tart?
Arccal keletnek vagy arccal nyugatnak,
ha visszanézel, mondd, apám, a part
aszott hallgatása, vagy ahogy jajgat
zavarosan az ár, a tudatlannak
bősz kihívása rémít-e vajon
jobban? Zászlót vagy kopjafát faragnak
túl régi s jövődő határokon?

Az ablak tárva még, lehet, hogy eljössz
az éjszakában. Itthon vagy! – de hisz
úgy mentél el, az unokák nem is
ismernek, messze vagy, akár Etelköz.
A látszatok világa ez, de téged
nem tart már semmi félelemben itt –
A vér szerinti lét védtelenné lett,
s infantilissá minden vágy, amíg
a tettes és az áldozat a vétkek
közös hálójából ki nem szakad.
Visszfénye lennének máris a nemlétnek? –
(*A kitért ajtók némasága csak.*)